

เทวดา

บทที่ 25

รถยนต์คันหรูมาจอดรอแต่เช้า ชายหนุ่มไม่มีองครักษ์หน้าชื่อตามมาดังเคย เขามองเธออย่างหวังใยสังเกตสังกา

“เมื่อคืนนี้เป็นยังไงบ้าง”

“ดีค่ะ” เธอตอบยิ้มๆ

เด็กชายเอกชัยเข้าไปปลุกมารดาแต่เช้า เทพินจึงลุกตามมาส่งเธอขึ้นรถ

“ลูกเอบอกให้พรีมมาอีกจ๊ะ”

“ตอนนี้รถพรีมเสีย คงต้องรอให้แกเสร็จก่อนค่ะ ไม่อย่างนั้นจะไปทำงานลำบาก”

“ให้รถที่นี้ไปส่งก็ได้”

“อย่าเลยค่ะ เกรงใจคุณหญิง”

เด็กชายยี่อยู่จุดจุดแขนมารดามากระชับขำหุ แล้วเทพินก็พูดเจือหัวเราะ “เอบอกให้พี่ขับรถรับส่งพรีม”

“โอ น้องเอก” เธอยื่นหน้าเข้าไปหอมแก้มเขา

เสกสิทธิ์ตั้งเธอออกห่างทันที ทำให้เด็กชายหน้าคว่ำและพิมพ์สมรก็อุทานอย่างแปลกใจ ชายหนุ่มไม่สนใจ บอกเด็กชายว่า

“พรีมคงมาไม่ได้แล้วละเอก พรีมมีธุระอื่นต้องทำ”

“อะไรนะคุณเสก...!”

“แหม เสก หวงพรีมจิงเลยนะ” น้ำเสียงเทพินตัดพ้อต่อว่า

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ เทพิน แต่ว่า... แม่ผมคิดถึงพรีมครับ”

“อะไรนะ..!” พิมพ์สมรออกจะงง

“ใครคิดถึงพรีมกันแน่” เพื่อนสาวของเขากังขา

พิมพ์สมรนึกถึงท่าทีแปลกๆ ของชายหนุ่มที่มีต่อเธอในระยะหลังๆ นี้แล้วก็รู้สึกอึดอัดใจขึ้นมา รีบหันไปหาเด็กชายที่ยืนหน้าจ่า

“อย่าไปสนใจลุงเสกเลยคะน้องเอก แล้วอาพรีมจะมานะคะ”

เธอไว้วายทันทีที่นั่นอยู่ด้วยกันในรถ “ดูซิ พี่เทพินเข้าใจผิดแล้ว คุณเสกอย่าว่านวยกับพรีมให้มากไปหน่อยเลยได้ไหม...!”

“ที่เทพินเข้าใจผิดเป็นเพราะพรีมวิ่งตามผมมาทุกครั้งต่างหาก”

เขาพาเธอออกมาสู่ถนน ถามเสียงอ่อน “แล้วเมื่อคืนนี้เป็นยังไงบ้าง”

“ก็บอกแล้วว่าดี คุณเสกจะถามคำถามนี้อีกกี่หน”

“มีอะไรบุบสลายบ้างหรือเปล่า” พุดพลางมืออ่อนๆ ก็คว้าข้อมือเธอดึงแขนไปสำรวจ หญิงสาวสะบัดหนี

“คุณเสกนี่ จะบ้าไร๊ว นั่นเด็กหกขวบนะ”

“เขากัดพรีมตรงไหนบ้างหรือเปล่า”

“เลิกบ้าได้แล้ว...!”

“ผมเป็นห่วงพรีมนะ”

เสียงออกทำให้เธอใจอ่อน เห็นใบหน้าสำอางคมสะอาดน่าเลื่อมตามอง เธอนึกงนขึ้นขึ้นมา หรือเขาอยากจะพูดว่า ผมคิดถึงพรีม เธอเปลอเคลิ้ม..... แต่ครันรู้ตัวก็รีบเอ็ดอึงตำว่าตัวเอง

พอใกล้เลิกงานหญิงสาวก็ได้รับโทรศัพท์จากเทพิน

“น้องเอกบอกให้พี่มารับพรีมค่ะ เขากลัวว่าพรีมจะไม่มาค้างด้วย”

“ตายจริง วันนี้พรีมคงค้างไม่ได้หรอกค่ะ ไม่ได้เอาเสื้อผ้าข้าวของสำหรับค้างคืนติดตัวมาด้วย”

“ไม่เป็นไร ใช้เสื้อผ้าของพี่ก็ได้ แล้วอย่างอื่นก็หาไม่ยาก”

“แหม พรีมเกรงใจพี่เทพิน”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกค่ะ พรีมมาค้างกับน้องเอกก็เท่ากับช่วยพี่ดูเขามีความสุขมาก”

“งั้นก็ตกลงค่ะ”

“เอ่อ... ถ้าอย่างนั้นพี่จะชวนเสกมาทานข้าวด้วยกันนะคะ”

น้ำเสียงเธอบอกความชัดเจนไม่มั่นใจ “พรีมว่าพรรณจะเข้าใจผิดไหม”

พิมพ์สมร ถอนใจ สีหน้าท่าทีสวามายคนสวยที่มีต่อเสกสิทธิ์ดูจะ

อ่อนไหวอยู่ไม่น้อย ก็เดี๋ยวนี้เขาไม่ใช่เสกสิทธิ์ที่เงอะๆ เงิ่นๆ จอมเป็นเส้นต้นขาดๆ เกินๆ ไม่รู้จักความพอดีคนเดิม กลายเป็นหนุ่มหล่อมาดแมนเจ้าเสน่ห์ที่สาวๆ พากันคลั่งไคล้ไหลหลงไปแล้ว

เทพินมาถึงเร็วและพิมพ์สมรก็ทิ้งออฟฟิศตามเธอขึ้นรถด้วยความเกรงใจ หญิงสาวสวยสำอางรุ่นพี่ ลงทุนหยุดที่ตลาดใหญ่เพื่อหาซื้อของกินของใช้ด้วยตัวเอง “คุณเสกเคยชอบทานกุ้ง ที่นี้มีของดีๆ และสดกว่าที่ตลาดใกล้บ้านค่ะ”

เธอช่วยสาวรุ่นพี่ถือของอย่างไม่มีรังเกียจร้อน “แล้วน้องเอกชอบทานอะไรคะ”

“ทาน...” คำตอบหยุดอยู่ที่ริมฝีปาก สีหน้าคนเป็นแม่วิตกกังวลขึ้นมาทันที

“คะ...?”

“ทานทุกอย่างที่เด็กๆ ทานกันค่ะ” เธอหลบตาเหมือนมีความในใจ สันหน้าเล็กน้อยเมื่อพูดต่อ “เรื่องนี้พี่ไม่ตัวเองที่ปล่อยเขาไว้กับคนเลี้ยง ตอนเขาเล็กๆ คนเลี้ยงโรคจิตเอาเนื้อสดๆ ใส่ปากเขา บางทีพี่เห็นรอยเลือดติดที่ปากก็หลงนึกไปว่าเขาหกล้มปากแตกบ้าง เลือดออกเพราะฟันเพราะเหงือกบ้างก็แค่รักษาไปตามเรื่อง กว่าพี่จะรู้และไล่คนเลี้ยงออกไป ก็ไม่รู้ว่าเขาทานของพวกนั้นเข้าไปเท่าไรแล้ว ตอนนี่ถึงแม้พี่จะพยายามดูแลอาหารการกินแต่ก็มีบางที่ที่เขาแอบ... เอ้อ... หยิบของพวกนั้นใส่ปากทั้งที่มีมันยังสดๆ อยู่เลย”

“ตายจริง...! แล้วคำหยาดไว้ใจได้หรือเปล่าคะ”

“คำหยาดเรียบริ่อยดีและเขาเข้ากันได้ แค่นี้พี่ก็พอใจแล้ว”

พิมพ์สมรไม่ฟังใจคำหยาดเท่าไร แต่ที่จะรังแกให้ร้ายฝ่ายนั้นเธอก็ไม่คิดจะทำ

เธอเห็นร้านขายสัตว์เลี้ยงจิ้งชวนเทพินแวะเข้าไปซื้อนกน้อยน่ารักใส่กรงมาด้วย เจ้านกสีสวยส่งเสียงร้องไพเราะจุกจิกทำที่รำเรง แต่พอรถเลี้ยวเข้าประตูบ้าน มันก็มีท่าที่แตกตื่น กระพือปีกพิบับเหมือนจะชนซี่ล้อกรงหนี ยิ่งพิมพ์สมรถือกรงมาซอวดเด็กชายผู้ซึ่งวิ่งออกมาต้อนรับ มันก็ยิ่งแตกตื่น

“มันแปลกที่นะ อีกประเดี๋ยวก็คงดีขึ้น” เทพินเอาใจช่วย

เธอวางกรงนกลงที่มุมหนึ่งของห้อง “งั้นปล่อยมันไว้เจียบๆ ก่อนก็แล้วกันนะคะ”

เด็กชายยื่นหน้าเข้าไปจนชิดกรง จ้องมองเจ้าตัวน้อยที่แตกตื่นด้วยดวงตาวาววาม

เธอยื่นหน้าเข้าไปชิดแก้มใสๆ ของเด็กชาย

“ชอบไหมคะ มันน่ารักนะ”

“ชอบ” สีหน้าเขากระตือรือร้น

“ลูกเอกพาพี่พรีมไปเลือกเสื้อผ้าที่ห้องคุณแม่ซิคะ” เทพินพูดแล้วหันมาออกตัวกับพิมพ์สมร “เสื้อจะมีสีดำเยะหนอย กำลังไว้ทุกข์ก็เลยไม่ได้ซื้อชุดสีๆ ออกมาค่ะ พรีมเลือกสีอ่อนๆ พวกสีขาว เทา และครีมก็แล้วกัน”

“ขอบคุณค่ะ”

มือเล็กๆ ดึงมือเธอ เร็วแรงเขามากกว่าเด็กหกขวบร่างจ้อย

ห้องนอนของสาวม่ายสวยสะอาดจัดระเบียบๆ ตู้เสื้อผ้าใหญ่เรียงรายด้วยอาภรณ์ประณีต พิมพ์สมรล้งเลไม่กล้าหยิบจับ

“เลือกเร็วๆ คุณแม่บอกให้เลือก...” เด็กชายเร่งเร้า

“แหม พี่พรีมไม่ยากรบกวนเลย ไม่รู้ว่าคุณแม่รักหวงชุดไหน”

มือเล็กๆ รูดผ่านๆ แล้วหยุดที่อาภรณ์ชุดหนึ่ง

“งั้นเอาชุดนี้”

เธอหยิบออกมาทั้งไม้แขวนทาบทับกับตัว ดูมันน่าจะพอดี

“ชุดดำนี่คะ พี่พรีมไม่ได้ไว้ทุกข์ใครไม่สวมชุดดำหรอกค่ะ”

“สีดำสวย” น้ำเสียงเขาบอกความพึงพอใจ

เธอกลับลงมาพบเทพินผู้ซึ่งกำลังร่วนวายเตรียมเครื่องปรุงอาหารอย่างตั้งอกตั้งใจ

“พี่จะทำกุ้งราดน้ำพริกเผาของโปรดคุณเสกนะคะ พรีมทาน

เผ็ดได้ไหม”

“ได้ค่ะ ให้พริ้มช่วยอะไรไหมคะ”

“อยากให้อวยชิมคะ ไม่แน่ใจว่าเสกชอบทานรสชาติแบบไหน ห่างกันไปนานหลายปีเลยลืมๆ ไปแล้ว”

“ก็เห็นทานเรียบทุกอย่าง” พิมพ์สมรพูดแล้วก็อดชะงักครุ่นคิดไม่ได้ เสกสิทธิ์เคยทานเก่ง แต่ว่าตั้งแต่เขาลุกขึ้นมาจากอาการเจ็บป่วยไม่กี่วันก่อนหน้าก็คล้ายเปลี่ยนไป ไม่ใช่ นักกิน “ท้องยุงๆ กระสบ” คนเดิม

น้องเอกปลีกตัวไปอย่างว่าง่าย พิมพ์สมรแวบไปดูก็เห็นร่างเล็กๆ บ้วนเปื้อนอยู่ที่กรงนกซึ่งยังส่งเสียงแก๊กๆ แดกตื่นบินพืบพืบไม่หยุด พอเธอเสร็จงานออกมาจากครัว เสียงแก๊กๆ เงียบไปแล้ว เด็กชายไม่ได้ยู่ตรงนั้น และที่ตั้งอยู่ก็มีแต่เพียงกรงเปลาที่เปิดประตูค้าง กับขนนกสีสวยหล่นทิ้งอยู่

เจ้านกน้อยคงหนีออกไปหาอิสระ

เสกสิทธิ์มาที่บ้านของเพื่อนหญิงเพียงลำพัง ไม่มีนายธาดา ตามมาด้วย คุณหญิง สวางค์ พึงพอใจที่ลูกสาวกลับมามีชีวิตชีวาอีก พูดอย่างแจ่มใส

“เสก วันนี้ เทพินลงมือทำกับข้าวด้วยตัวเองเชียวนะ นานแล้วนะ ที่เขาไม่ได้ทำแบบนี้”

เทพินหัวเราะแก้อๆ “แหม แม่ก็ เมื่อก่อนหนูทำงานและออกงานสังคมตลอดเวลา จะมีเวลาที่ไหนมานั่งทำกับข้าวล่ะคะ ตอนนี้มีทั้งเวลาและโอกาส ก็เลยขจัดสนิมเสียหน่อย ไม่รู้ว่าอร่อยหรือเปล่า”

“อร่อยมากครับ” ยิ้มของเขาน่าดูเสมอ

“เสกทานไม่เก่งเหมือนเคยนะ เมื่อก่อนนี่ทานจุ อะไรๆ ก็อร่อยไปหมด” คนที่เป็นเพื่อนตั้งข้อสังเกต

“ตอนนี้ผมทานเพื่ออยู่ครับ”

“น้องเอกทานอีกนิดนะคะ นี่ไข่เจียวหอมอร่อย ของโปรดของอาพริ้มเลยคะ” พิมพ์สมรชักชวนเด็กชาย ผู้ซึ่งทำที่คล้าย ทานเพื่ออยู่เหมือนกัน “น้องเอกทานน้อยจังเลยถึงได้ตัวเล็กอย่างนี้”

“ตัวเล็กแต่แข็งแรงนะ เวลาเขาจะเอาอะไร บางทีผู้ใหญ่ยังสู้แรงไม่ไหว” คนเป็นแม่พูดเจือหัวเราะภาคภูมิใจ แต่ดูเหมือนเจ้าตัวไม่พึงใจที่ถูกพูดถึง เพราะเริ่มทำสีหน้าบูดบึ้ง

คุณหญิงสวางค์มองหลานชายยิ้มๆ “เทพินบอกว่าลูกเอกไม่เคยเจ็บไข้เลยไข้ไหม ดินะ เด็กบางคนเจ็บออกแอดทำให้พ่อแม่พลอยเจ็บไปด้วย ไม่มีอะไรจะทรมานใจคนเป็นพ่อเป็นแม่มากไปกว่าลูกเจ็บแล้วล่ะรู้ไหม”

“น้องเอกไม่เคยเป็นอะไรเลยคะ เทพินโชคดีมากในเรื่องนี้” หญิงสาวมองลูกชายอย่างรักใคร่ “อืม แต่แปลกนะคะ วันพระใหญ่ที่ไรเขาจะโยเยมาก... ทุกปีเราต้องไปร่วมพิธีทำบุญที่วัดเลยได้แต่ปล่อยเขาให้อยู่บ้าน”

“เป็นโรคแพ้นพระ แล้วจะบวชตามคุณตาได้ยังไงละนี่”

คุณหญิงหัวเราะ

“นี่ใกล้จะถึงวันวิสาขบูชาแล้ว ดิเลย จะได้ขอให้พริ้มช่วยมาอยู่เป็นเพื่อนน้องเอก เพราะพี่กับคุณแม่ต้องไปร่วมพิธีทำบุญและเวียนเทียนที่วัดกันคะ”

“ได้ค่ะ พริ้มจะมา” พิมพ์สมรรับคำ

คืนนั้นพิมพ์สมรมีความรู้สึกแปลกๆ อีกแล้ว เธอนอนหลับไม่สนิท ร้อนรุ่มอึดอัด รู้สึกเหมือนถูกร่างใหญ่ร้อนๆ ของใครบางคนกอดกจนขยับไม่ได้ ครั้นตกใจตื่นก็พบเพียงร่างเล็กๆ บางของเด็กชายนอนซุกไปหน้าเล็กๆ บอบบางพริ้มเพรา

เธอเจ็บที่หูจืดๆ จึงคลำดู รู้สึกเหมือนถูกมดกัด

เพราะรอยกัตุอยู่ที่หลังใบหูซึ่งถูกผมหนาบดบัง จึงไม่มีใครเห็น ว่ารอยนั้นเป็นสีม่วงแล้วตรงกลางยังมีจุดเล็กๆ สีเขียว.....